

Son Veliht

– Erdem Bozkurt · 20 Ağustos 2011

Çarşambaydı günlerden ve dokuzuydu Mayıs'ın,
Gözlerimin bayramıydı sanki o ilk bakışın.
Uykularından yeni uyanıyordu gözlerim,
Şehveti içindeydiler sanki hayal görmenin.
Gözlerim ürkek,gözlerim şaşkın,gözlerim cesur,
Duymamışlardı daha önce hiç böyle bir huzur.
Karşılaştıkları gözler,gözlerimin hamrengi,
Başladı iki çift gözün dillere destan cengi.
Gözlerinin üstünde hilal şeklinde birer ay,
Aydan daha ziyade,sanki gerilmiş iki yay.
İlk ok fırladı gönderilen hedefe o yaydan,
Hedef belliydi,göğsümden sızan bir damla kandan.
Bu, aldığı en ağır yenilgiydi gözlerimin,
Zafer sarhoşluğu meyvasıydı güzelliğinin.
Beynimde zifri karanlığın aydınlattığı;
O en gözde dişilerin ulaşılmazlığıydı.
Amada umuda hep yol vardı karanlık bahtımda,
Sen son veliaht olmalıydın gönlümün tahtında.

Şahinin uçuşundaki asalet vardı gülüşünde,
Kaplanın yırtıcılığı gizliydi bedeninde,
Güneşin sıcaklığını hissettim vücudunda,
Kedi gözündeki gizem saklıydı bakışında,
Okyanus gizliydi gözlerinin enginliğinde,
Kainatın büyüğü vardı pürüzsüz teninde,
Bir annenin şevkatini duydum dokunuşunda,
İpek böceğinin çaresiliğini gördüm saçında,
Ezan sesinin huzurunu duydum sesinde,
Öz benliğimle tanıştım benliğinin özünde,
Gülün ulaşılmazlığını tattım dudağında,
Ki sen son veliaht oldun gönlümün tahtında.

Koyduysam kafama olmuştur o artık bilirsin,
Ben herşeyimle seninim artık,sende benimsin.
Bir ben varım şu yalan dünyada birde sen varsın,

Bana aitsin ya artık,isterse dünya yansın.
Sen yanımdayken tadı başka oluyor baharın,
Bir başka düşüyor gönlüme gölgesi dağların.
Bir tek senin yanında iken böyleyim korkusuz,
Bir tek sen yanımda yokken böyleyim huzursuz.
Kan değil sanki sen akıyorsun damarlarımda,
Ki sen son veliahtsın artık gönlümün tahtında.

Bütün sevdaların kaderinde varmış ayrılık,
Azrail aldı seni benden engel olmadık.
Tek korkumdu birgün sonsuza dek kaybetmek seni,
Tek korkumdu kulağımda duyamamak sesini.
İlk kez yaşıyorum senin olmadığı bir bahar,
Bilmiyorum gözyaşlarım daha ne kadar çağlar.
Sen yoksun artık boğuyor beni bu koca şehir,
Bir umudum var;belki Azrail banada gelir.
Üşüyor ellerim,sensiz ağlıyor bu yüreğim,
Sensizliğin gölgesinde yaşamayı neleyim.
Her gece tek başıma dinliyorum sessizliği,
Her geceilmekilmek örüyorum sensizliği.
Sen alışmış olsanda toprağın serinliğine,
Ben hiç alışamadım sensizliğin gölgesine.
Sabret gülüm elbet bende geleceğim yanına,
Ki sen,hâlâ,son veliahtsın gönlümün tahtında.

Şah-ı Kelâm